

ฝัน... ที่แยก ราชประสงค์

ผาด พาสีกรณ์

เรื่องราวในโลกออนไลน์ของหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่เคยห้อมล้อมเข้าหากัน
จนกลายเป็นเรื่องสมจริงในวิถีทางนวนิยายรักสมัยใหม่
โดยที่บทเริ่มต้นและลงท้ายจบลงอย่างคาดไม่ถึง

ฝัน...ที่แยกเราประสงค์

ผาด พาสีกรณณ์

บทที่ ๑

พระพรหมคะ...

ช่วยด้วย! ประจำเดือนของน้ำหวานขาดไปสองเดือนแล้ว...

น้ำหวานกลัว

...กลัวที่สุด ไม่รู้จะหันหน้าไปปรึกษาใคร...น้ำหวานมีท้อง
ไม่ได้จริงๆ ค่ะ พระพรหม มหาลัยต้องไล่น้ำหวานออกเด็ดขาด
แล้วคุณพ่อคุณแม่ต้องฆ่าน้ำหวานแน่นอน

...

เฮ้อ...แบบน้ำหวานโคตร...เอ๊ย โทษ กลุ่มมากเลยค่ะ

...

นะๆ พระพรหม ช่วยน้ำหวานด้วย อย่าให้ต้องท้องตอนนี
เลยนะ น้ำหวานขอร้องจริงๆ แล้วน้ำหวานจะเป็นคนดี เชื่อ
คุณพ่อคุณแม่ ไม่เหลวไหล ไม่เกเรอีกแล้ว สัญญาๆ น้ำหวาน
สัญญาจริงๆ

...

...ว่าจะไม่ถามแล้ว...พีดันของท่านหายไปไหนคะ น้ำหวาน
ทั้งคิดถึงทั้งโกรธ...ท่านให้เขาติดต่อกลับมาหาน้ำหวานหน่อยสิ...

ไม่ได้เหรอ

...ไฟเขียวแล้ว น้ำหวานต้องไปแล้ว

...พระพรหมช่วยน้ำหวานด้วยนะคะ...

ส่าาาาาาา

“เป็นไง...ขออะไรจะน้ำหวาน จนไฟแดงหมดไปแล้วเพิ่งจะ
ลืมตาขึ้นมา...”

“ขอให้สี่ชีวิตที่ดีค่ะ”

“อ้าวเหรอ นึกว่าขอเรื่องความรัก ก็เลยจะบอกมาให้ลองขอ
ท่านตรีมูรติดู เห็นเขาว่าศักดิ์สิทธิ์”

แม่เอี้ยวคอมองแล้ววาดมือข้ามหัวไหล่ ลูกสาวหันขวับมา
ทำตาโตใส่แล้วหัวเราะคิก ก่อนก้มหัวลงเล็กน้อย ตาคู่ นั้นพร้อม
หลับลงอีกครั้ง

...ต่ออีกนิดค่ะพระพรหม

เอ่อ...ท่านเป็นผู้วิเศษ ท่านคงทราบแล้วในส่วนนี้

คือ...จะว่าไปแล้วน้ำหวานก็ไม่ได้มาขอท่านองค์เดียวหรอก
ค่ะ น้ำหวานไปขอท่านตรีมูรติมาเหมือนกัน เลยไม่ทราบว่านี่เป็น
การลงโทษน้ำหวาน ที่ไม่ซื่อสัตย์ เป็นนกสองหัว...ที่มาไหว้ท่าน
แล้วยังไปไหว้เทพองค์อื่นอีก...อย่างงั้นหรือเปล่าคะ เอ่อ...คือ
ถ้าท่านกับท่านตรีมูรติเป็นคู่แข่งกันอยู่ละก็ น้ำหวานต้องกราบ
ขอโทษด้วย น้ำหวานไม่รู้จริงๆ

น้ำหวานสำนึกแล้วค่ะ ต่อไปนี้สัญญาว่าจะไม่ไปขอเจ้า
องค์ไหนสุมสุมทำอีกแล้ว น้ำหวานเซ็ดแล้วจริงๆ...นะคะ ท่าน
พระพรหมผู้วิเศษ ท่านคงเข้าใจ ให้อภัยน้ำหวานสักครั้งเถอะ

ส่าาาาาา

...

ท่านตรีมูรติคะ...

ถ้าท่านฟังอยู่ น้ำหวานต้องขอโทษด้วยค่ะ ถึงเวลาแล้วที่
น้ำหวานจะต้องเลือกเจ้าใดเจ้าหนึ่ง...น้ำหวานขอเลือกพระพรหมค่ะ
อย่าโกรธน้ำหวานเลยนะ...นะ น้ำหวานขอบคุณสำหรับคืนนี้
ที่หน้าลานที่ท่านประทานให้ น้ำหวานจะไม่ลืมเลยค่ะ

ลาก่อนค่ะ ท่านตรีฯ

ค่อยๆเปิดตาขวาขึ้นมองแม่ในเบาะคนขับ เห็นแม่ไม่ได้
มองมากก็ให้รู้สึกโล่งใจ แต่ก็เพียงไม่นานนัก

“เป็นไง ตาตื่นเจ็บหายไปแล้วนะ ยังติดต่อกันอยู่รึเปล่า”

จะด้วยความบังเอิญหรืออะไรก็ตามที่ แม่มักโผล่งออะไร
ออกมาได้ตรงกับคลื่นความคิดของเธออยู่เสมอ

แม่ของเธอเป็นบรรณาธิการบริหารนิตยสารแฟชั่นผู้หญิง
วัยทำงาน ข่าวสารที่มาถึงย่อมใหม่ เร็ว และแม่นยำ จะว่าไปแล้ว
หลายๆอย่างที่น้ำหวานเรียนรู้มานั้นก็ได้มาจากการอ่านคอลัมน์
ของแม่นั่นเอง รวมไปถึงเหตุปวดหัวล่าสุดที่เธอป่วยเป็นเข้า
จนเจอที่ต้นนั้น ก็มาจากคอลัมน์แนะนำเว็บไซต์ของแม่อีก
นั่นแหละ หลายครั้งเธอจึงอดประหลาดใจไม่ได้ที่แม่มีเกร็ด
ความรู้เล็กๆ น้อยๆ ล้ำสมัยมาคอยแนะนำให้คนอ่านอยู่ไม่เว้น
แต่ละเดือน ไม่ว่าจะป็นสำนวน ข้อมูล เกร็ดชีวิตเล็กน้อย
ต่างๆนานา มันน่าจะออกมาจากปลายปากกาของคนรุ่นราว
คราวเดียวกับเธอ ไม่ใช่ผู้หญิงวัยพันสี่สิบไปกว่าครั้งที่สวม
นามปากกาว่าเพชรซ์ส์คนนี้

แม่เป็นคนละเอียด เจียบคมตามวิสัยคนเป็นบ.ก. น้ำหวาน

รู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ ทุกครั้งที่ต้องโกหกแม่

ต่อคำถามที่เด้ดิ่งไปด้วยช่องแห่งความเงิบงัน เธอไม่รู้จะตอบแม่อย่างไรดี

จะตอบความจริงว่าพี่ตันหายเจ็บไปเฉยๆ น้ำหวานก็กลัวแม่จะสงสัยว่าลูกสาวถูกผู้ชาย ‘ฟันแล้วทิ้ง’ ซึ่งแม่ก็ไม่ผิดหากจะสงสัยอย่างนั้น เพราะพฤติกรรมหายหัวของพี่ตันมันก็ชวนให้คิดอะไรไปในทางลบได้ทั้งสิ้น ครั้นจะโกหกว่ายังพูดคุยกันอยู่เป็นครั้งคราวก็ไม่ได้อีก เพราะติดตรงรายละเอียดปลีกย่อยที่คุณแม่ตัวแสบดันไปก่อกเอาไว้

“เป็นไงล่ะ ผากซื้อกระเป๋าใบเดียว เลยหายไปแล้ว” แม่วรรณคร แล้วปรายตามอง “ดูสิคนเรา จะจับลูกสาวเขาทั้งที ก็...”

ประโยคถูกหยุดลงที่สันฐานก็ จะก็จะไรแม่ก็ไม่ต่อให้มันจบประโยค

แต่จะก็จะไรก็ตามที่ ลูกสาวไม่กล้าถาม เพราะกลัวจะดึงปัญหาเข้าตัวโดยไม่จำเป็น เลยปล่อยแม่คิดของแม่อย่างนั้น

แม่มักมีวิธีทดสอบคนที่ออกจะตื่นๆ และแผลงๆ เสมอจะอย่างไรก็ตาม การมีคำตอบย่อมนดีกว่าไม่มี เพราะมันจะทำให้แม่สงสัยและพินิจพิเคราะห์...ในที่สุดมันจะมาจบลงแถวๆ ตำแหน่งพรหมจารีของเธอ เขตที่น้ำหวานไม่ประสงค์ให้แม่ป่วนเบียนเข้าใกล้ในยามนี้

แต่กระนั้นน้ำหวานอดรู้สึกไม่ได้ว่า แม่ช่างตีราคาลูกสาวไว้ได้ต่ำเหลือเกิน

แค่กระเป๋าหนึ่งใบเดียว

แต่มันก็เป็นทางออกที่ดีที่สุดและปลอดภัยที่สุดสำหรับเธอในเวลาเช่นนี้

สมแล้ว อยากรู้ตัวเอง น้ำหวานสมน้ำหน้าตัวเอง
แต่ก็อีกนั่นแหละ ทั้งๆที่ใจของน้ำหวานไม่เห็นด้วยกับบทรูป
ของแม่ แต่เธอก็อดสมมติไปต่างๆนานาไม่ได้ว่า

สมมติ...

สมมติว่าเหตุผลอันน่าสมเพชของแม่มันเป็นจริง...

สมมติว่าการที่พ่อตันหายไป มันเกิดมาจากการที่เขาไม่ยอม
เสียเงินซื้อเจ้ากระเป๋านั่งไบ้นั้นของแม่ - ซึ่งน้ำหวานก็ยังจับต้น-
ชนปลายไม่ถูกอยู่จนวันนี้ว่า แม่แอบไปฝากพ่อตันซื้อของเธอ
ตอนไหน - แล้วถ้ามันเป็นเหตุที่ทำให้พ่อตันหายไป ทำไมแม่ไม่เคย
แสดงความเสียใจที่จู้จู้จุกจิกเสียจนเป็นเหตุให้คนที่ลูกตนรัก
หายต่อมไปอย่างนั้น

ทำไมแม่ไม่คิดบ้างว่า เหตุที่พ่อตันหายไปเพราะไม่อยากจะ
ต้องมาทนกับแม่ยายที่จู้จู้จุกจิกอย่างแม่ มีพักยังฉอดๆ พุดจา
ประณามพ่อตันว่างกบ้าง ไม่จริงใจบ้าง ซ้ำยังอ้างเอาบุญคุณ
เสียอีก...บุญคุณที่ว่าด้วยการฝากพ่อตันซื้อกระเป๋านั่ง - การกระทำ
ที่น้ำหวานแทบจะต้องแทรกแผ่นดินหนี - นั่นเป็นการกีดกันคนที่
ไม่จริงใจให้ออกไปจากแวดวงคนใกล้ตัวเพื่อความปลอดภัยของ
ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน ความจริงใจสำหรับแม่ นั่นดูเหมือนจะ
วัดได้ด้วยเงินเพียงไม่กี่หมื่นเท่านั้น

“ก็ดีแล้วละลูก จะได้ไม่ต้องเสียเวลาไปกับคนที่...”

“คนที่เงินไม่ถึงเธอคะ” น้ำหวานชิงจ้วงหวะ

แม่หันมากระดิกแว่นลงต่ำแล้วมองหน้าข้ามเลนส์

“อ้าว แม่ก็บอกเขาแล้วว่าให้บอกราคามา เดี่ยวแม่จะไ้
เงินไปให้ แต่ต้นเขาปฏิเสธเอง แม่ไม่ได้เป็นคนมั่งได้ที่จะไปเอา
ของของเขาฟรีๆเสียที่ไหน”

“ใครเขาจะกล้ามาทวงเงินกับคุณแม่ล่ะ”

“มันจะสักก็ همینก็บอกมา ไม่เห็นจะต้องเจ็บหายไปเฉยๆ
นี่ ทำอย่างนี้มันเสียความรู้สึก” แม่ยื่นจมูก จมแข็ง จมรอนพื้น
จนอะไรต่อมิอะไรก็ตามที่บรรจงฉาบลงไปบนหน้าย่นอยู่เข้ามากอง
รวมกันแล้วแตกกระจายเป็นละอองฝุ่น

ทั้งที่น้ำหวานมั่นใจว่ากระเป๋าของแม่นั้นมันไม่ใช่เหตุผลที่
พื้ตันหายเจ็บไป เธอเลือกไม่ต่อความด้วย รู้สึกเหนียวกับการ
เถียง เหนียวกับการพูด ตัวเธอเองก็มีปัญหาหลักจนคิดอะไร
ไม่ออก แล้วก็ไม่รู้ว่ายังจะมานั่งเถียงแทนพื้ตันอยู่ทำไม ในเมื่อ
เธอเองก็กำลังความหาคำตอบนั้นอยู่เหมือนกัน

ในรถเจียบสนิท มีแต่เสียงกึกๆของเบรกและเสียงเร่ง
เครื่องเมื่อรถเคลื่อนตัวออก เพื่อที่จะเบรค และ...กึก เบรกให้
หยุดวิ่ง นิ่งสนิทลงอีกครั้งกลางถนน

รถติด เธอยังไม่ไปไหนไกล บนบาทวิถีนอกหน้าต่าง แม่ค้า
ขายไข่ปิ้งกับถั่วต้มคนหนึ่งเดินหลังค่อมตัวอไปข้างหน้า แยกหาบ
ตีคู่ชานาขึ้นไปในทิศทางเดียวกันกับรถเยอร์มันคันแพงลิ่วของแม่
ผลัดกันนำ ผลัดกันตาม แข่งฝีเท้ากันอย่างสูสี

น้ำหวานสงสัยว่าหอบนั้นมันจะมีน้ำหนักแค่ไหน นางเดิน
มาจากแห่งหนตำบลใด และที่สำคัญ นางจะใช้แม่ค้าคนนั้นที่เคย
คุยกันเมื่อครั้งหนึ่งหรือเปล่า

นางจะรู้หรือไม่ว่า ถึงแม่สังขารของนางจะบอบบาง ถึงแม่
หอบมันจะหนักแสนหนัก ถึงแม่รองเท้าแตะบางเฉียบเอียงกระเท่เร่
คู้้นั้นมันจะไม่กระชับรับรองเท้าอันกร้านหยาบที่แตกเป็นร่องลึก
ดำให้มุ่มน่องคล่องตัวสักปานใด แต่จังหวะดี ๆ นางก็สามารถที่จะ

เดินท่อม ๆ ไปถึงที่หมายของนางได้เร็วกว่ารถยนต์คันโตราคา
หลายล้านเสียอีก...

จิ้งหะ... หรือชีวิตของคนเรานั้นจะขึ้นอยู่กับจิ้งหะ
ถ้าอย่างนั้น... ใครเล่าที่กำหนด 'จิ้งหะ' เหล่านั้น

พระพรหม?

พระพรหมหรือเปลา ที่กำหนดให้พี่ต้นโผล่เข้ามาในคืนนั้น
คืนที่เธอไม่ได้ตั้งใจมองหาใคร เพื่อจะพาเขาหายตัวไปในขณะที่
เธอต้องการเขาที่สุด

ยังคิดถึงเขากี่ยิ่งกลุ่ม... ถ้าเธอรู้ว่าวันหนึ่งข้างหน้าเขาจะหาย
สาบสูญไปอย่างนี้ คืนนั้นน้ำหวานสาบานได้ว่าเธอจะไม่มีทางเข้าไป
ป่วนเปี่ยนในห้องเสตของคนไทยไกลบ้านนั้นเป็นอันขาด...

บทที่ ๒

จากคอลัมน์ของ ‘เพชรส์’...

ห้องสังสรรค์ในโลกเสมือนจริงห้องนี้มักมีข่าวสารแปลกใหม่ มาเล่าสู่กันฟังอยู่เสมอ ใครจะมีปาร์ตี้ลับที่ไหน เมื่อไหร่ ทั้งใน และนอกประเทศ ชาวเน็ตหาพวกลูกๆ นักการเมือง คนในสังคม ดาราต่างชาติคนไหนดอตเข้ามาพักตากอากาศที่เกาะไหน หรือ ดาราไทยคนไหนแอบออกไปนอกประเทศกับใคร เพื่ออะไร สารพัดข่าวจะหาได้ที่นี่ การสื่อสาร นัดแนะกันเพื่อกระทำความผิดเล็กน้อยตามประสาคนในวัยรลองเป็นไปอย่างเปิดเผย ไม่มีรหัสลับต้องแกะต้องไขกันมากนัก เนื่องจากทุกคนใช้ภาษาอังกฤษคุยกัน อาจจะมีผสมฝรั่งเศสหรือสเปนชอยู่บ้างประปราย และตามประสาเด็กวัยสิบแปดที่ทักษะการท่องราตรีไม่ค่อยจะดีเนื่องจากพ่อแม่แหนหวง ที่นี่จึงเป็นชุมแห่งปัญญาสำหรับเด็กสาวอย่างเธอจะมาหาความรู้ใส่ตัว

ทะเล่อทะล่าเข้าไปครั้งแรกก็ต้องตกใจกับสภาพแวดล้อมที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ที่นี่ไม่ใช่เว็บบอร์ดหรือกระดานกระทุ้ที่เธอเคยชิน มันเป็นห้องแชตรวมที่คนกว่าครึ่งร้อยจากทั่วทุกมุมโลก

มาสู่มหัวคุยกัน

ที่ร้ายที่สุด ทุกคนดูเหมือนจะรู้จักกัน คนโน้นทักคนนี้ พุดกับคนนั้นและถามถึงอีกคนที่ยังไม่เข้ามา เพราะที่นั่นที่นี้ยังเข้า หรือดึกเกินไป...กาแฟแก้วที่หกในปารีสกระฉอกไปไหม้ตักคน ในโตเกียวทำให้ซำกันตั้งแต่อาร์คันซอ บอร์นมัท ยันพัทยา... มุมไบนีนผ้าชีวรี่ให้...พลาสติกปิดแผลจากทิมบักตู - โลกที่เคย กว้างใหญ่ไพศาลแคบลงเหมือนวงไฟ

ที่หน้าจอมือค้ำทักทายจากคนห้าสิบคน ต่างพุดกันไปคนละ เรื่องละครว ไรใครใครพิมพ์ พิมพ์ ประโยคใหม่ๆถูกผลักให้ลอย สูงขึ้นจนหายพ้นขอบจอด้านบนไปอย่างรวดเร็ว

น้ำหวานรู้สึกเหมือนเธอเพิ่งหลุดเข้ามาในงานปาร์ตี้คนบ้า ที่มีความสนิทสนมกลมเกลียวกันเป็นอย่างดี โดยมีเธอเป็นตัวประหลาดโผล่มายืนอึ้งอยู่กลางงาน แถมยังแปะประจาน ความเข้มเซยของตัวเองด้วยการใส่ชื่อพร้อมอีเมลแอดเดรส ยาวเหยียดเตะตา แทนที่จะเป็นชื่อเรียกง่ายๆสั้นๆ เท่ๆเหมือน อีกห้าสิบกว่าคนที่เหลือ

Franz

...หรือใครคนหนึ่งที่เรียกตัวเองอย่างนั้นเข้ามากระซิบบอก เธอ ผู้ยังเก๋ๆก้งๆทำอะไรไม่ถูกกว่าให้รีบออกไปเปลี่ยนชื่อแล้วกลับ เข้ามาใหม่ ก่อนที่คนอื่นจะทันเห็นแล้วโหล้อเธอให้ได้อับอาย

น้ำหวานทำตามคำแนะนำ หมุนออกมาสวมชื่อใหม่แล้ว กลับเข้าไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น เธอสะกิด Franz เพื่อที่ จะกล่าวขอบคุณกับเขาสั้นๆ ตั้งใจว่าจะขอตัวแยกออกมา

แต่...

อย่าเพิ่งไปเลย...นะ

สำเนียงการเว้าวอนร้องขอของเขาซึมผ่านตัวอักษรมาให้เธอ
ได้รู้สึก...รู้สึกได้อย่างเด็กสาวคนหนึ่งพึงรู้สึกว่ามันช่างมีคุณค่า
เหลือเกิน ทั้งๆที่มันก็ไม่ได้แตกต่างไปจากประโยคก้อร้อก้อตึก
ทั่วไปเลย

แต่สัญชาตญาณบางอย่างบอกเธอว่าไม่ใช่ ประโยคง่ายๆ
ซื่อๆของเขามีอะไรแปลกไปจากที่เคยเห็น ทั้งที่เธอที่ไม่ออก
บอกไม่ได้ว่าความซื่อความตรงมันฝังอยู่แห่งไหนในตัวอักษร
เหล่านั้น หากอะไรบางอย่างในน้ำคำของ Franz มันสื่อกับเธอ
อย่างตรงไปตรงมาที่สุด อย่างน้อยก็ตรงต่อความรู้สึกของเธอ

ได้สิ ว่าแต่จะแอบซุบซิบคุยกันแบบนี้แหละ

น้ำหวานเห็นรอยยิ้มของตัวเองสะท้อนออกมาจากหน้าจอ
รู้สึกเหมือนเธอแอบมายืนซุบซิบอยู่ในมุมสงบ กับ-ชาย-
แปลกหน้าสองต่อสองท่ามกลางงานสังคมอันขวักไขว่ไปด้วยผู้คน
เชื่อว่าเขาเป็นผู้ชาย แต่เธอยังไม่กล้าถาม

แต่แทนที่จะตอบ เขากลับเข้ามา ช่างนอก คนบ้าทั้งนั้น
เลยนะ ไม่กลัวเธอ

กลัวสิ เธอตอบ เข้ามาครั้งแรกตกใจแทบตาย เธอยิ้มอาย
แน่นอนว่าเธอไม่เห็น

มาที่นี้บ่อยเธอ

สองสามวันแล้ว มานั่งดูเขาคุยกัน

เขาตอบ จากนั้นก็นิ่งไปเป็นครู่ เหมือนเขาจะรออะไรสักอย่าง
รอประโยคจากเธอ น้ำหวานไม่แน่ใจ เธอไม่คุ้นกับการโต้ตอบ
แบบนี้

ไม่นานนัก คำคำหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่หน้าจอของเธอ... ๗

เธอไม่แน่ใจว่า ด้วยเหตุใดเขาจึงเว้นช่องห่างระหว่างตัว

อักษร แต่สำหรับผู้รับสารแล้ว มันช่างดูแล้วเป็นความเหงาม
ที่อ้างว่างโดดเดี่ยวเสียเหลือเกิน

เธอรู้สึกสงสารเขาขึ้นมาจับใจ

อยู่ไหน

ฟีนิกซ์, แอริโซนา คุณล่ะ

Krungthep Ka เธอปิดท้ายประโยคด้วยคำสุภาพ จงใจ

บอกเพศ

เป็นคนไทย?

ใช่. คุณ?

Khon Thai Krub

น้ำหวานอมยิ้ม เธอตั้งใจที่เชื้อสัญชาติญาณของตัวเองได้
อีกครั้ง

ที่นั่นก็โหมงแล้ว น้ำหวานเหลือบมองข้อมือตัวเอง นาฬิกา
บอกเวลาทุ่มครึ่ง

ตีห้าครึ่ง

ตีเช้านะ

เปล่า ยังไม่ได้นอน

เธอไม่ได้ถามถึงเหตุผล เขาไม่ยึดเยียดคำอธิบาย

นั่นคือจุดเริ่มต้น

ไม่มีใครเอ่ยปากนินทาใคร จากวันนั้นเป็นต้นมาน้ำหวานจะ
แวะเวียนมาที่นี้ในเวลาเดิมๆ เพื่อที่จะเจอ Franz หรือ ‘พี่ตัน’
ของเธอ เขามักเป็นฝ่ายเปิดเครื่องรอกก่อนแล้วทุกครั้งไป

เธอเป็นฝ่ายเล่า เขาจะฟัง นานๆ จะมีสอดแทรกคำสอน
คำเตือนมาบ้างตามประสาคนโตกว่า เธอก็จะเถียง เถียง เถียง
ตามประสาของเธอ - ผู้เปลือปากโกหกเขาว่าเป็นทนายสาว -

ทั้งๆที่รู้ว่าเป็นฝ่ายที่อ่อนกว่าในเหตุผล การเดินทางจาก ยินดี
ที่ได้รู้จัก ลู่ ผมคิดถึงคุณเหลือเกินเกิดขึ้นรวดเร็วพวๆ กับการ
สื่อสารผ่านปลายนิ้ว

คำของเขามีมนตร์ คำว่า คิดถึงของเขาดูจะมีความห่วงหา
อาทรตามติดมาจนหนักอึ้ง มันเป็นความคิดถึงที่ต้องการสัญญาณ
จากเธอ และขาดเธอไม่ได้

มันเป็นคิดถึงที่มีความคิดถึงประทับใจมากกว่าคิดถึงไหนๆ
ในโลก

มันมักจะเป็นเช่นนั้นเสมอ การร้อยคำของเขามันชื่อ มันตรง
มันน่าสงสาร มันแทรกซึมเข้ามาในความรู้สึกของเธอทีละน้อย
อย่างเจียมตัว รวากลับเธอจะปิดประตูใส่...อย่างที่ใครคนหนึ่ง
เพิ่งทำกับเขามาหยกๆ...การอันเป็นเหตุที่นำเขาร้อนรุ่มเนจร
จนกระทั่งเข้ามาพบกับเธอ ผู้ทะเล่อทะล่าเข้ามาที่นี้เหมือนกัน